

EL JOC DE FER TEATRE

Als nins els agrada jugar a fer teatre. I, segurament, el teatre neix cada vegada que un nin es disfressa amb robes misterioses, descobertes en un armari secret, disposat a volar sobre la realitat. A recrear-la, aquesta realitat, a escarnir-la o a imaginar-la d'una altra manera.

Ningú, emperò, no els ensenya, als nins, que el teatre és un joc fabulós, una forma d'expressar les seves emocions, les seves inquietuds o les seves quimeres. Ningú no els ensenya que fer teatre és fàcil: inventar un text o adaptar-lo, imaginar unes veus i uns gestos ... **Ningú no els ensenya que el teatre és, finalment, un conjunt de llenguatges la suma dels quals codifica un missatge poètic, un element a través del qual explorem les possibilitats quasi infinites de la vida.**

Jo diria que el teatre que han de fer els nins hauria d'esser el resultat de l'expressivitat ambiental, on es recollissin els gestos de la societat del seu temps, de les formes de vida, de les fantasies col·lectives que marquen la seva societat i dels costums. Però aquest teatre ha de donar-se en un procés i no, solament, en el resultat final de la representació; perquè allò que més importa no és la representació, sinó el procés a través del qual aquesta representació ha estat elaborada.

Vull dir amb això que en l'activitat

didàctica que es porta a terme en l'exploració dels llenguatges teatrals allò que té un interès educatiu més vàlid és el propi procés de l'exploració d'aquells llenguatges, molt més que no la representació final. La recerca, els assaigs, la preparació de l'espectacle que hem de representar és molt més valuós que no la representació en ella mateixa.

El teatre que representen els nins (el teatre com a expressió) podria ajustar-se a aquest esquema:

- a) amb els nins més petits de preescolar i del primer cicle, poden fer-se jocs dramàtics improvisats.
- b) vers els deu anys, poden treballar-se breus dramatitzacions de fets històrics, llegendaris o actuals: també, pot partir-se d'una idea que el grup tracta d'escenificar. Es pot representar un conte antic amb fades, i princeses, i bruixes, i gegants ...
- c) amb els pre-adolescents, diàlegs que ells mateixos escriuen i fragments literaris d'autors coneguts molt ben escollits.
- d) amb els adolescents i els joves es pot encetar la teatralització experimental: la creació col·lectiva o el collage de textos diversos.

Valdrà la pena també parlar d'aquell teatre que representen els adults especialment dirigits al públic infantil. En aquest cas els nins són els espectadors i reben la impressió de

l'espectacle que uns altres han elaborat per a ells. D'aquí que parlem, en aquests casos, del teatre com a impressió.

També aquest teatre és necessari en l'educació del nin (i no solament en l'educació del seu gust pel teatre). El teatre diverteix, i encanta, i commou els nins. Els educa la sensibilitat i els convida a participar de l'alegria comunitària que es desprèn de l'escena. Els llenguatges escènics penetren la sensibilitat dels espectadors joves i estimulen la seva intel·ligència.

D'aquí la necessitat que les institucions públiques promoguin cicles de teatre per a nins. No es tracta, emperò, d'espectacles aïllats, presentats als nins esporàdicament; sinó que és necessari integrar-los, aquests espectacles, en cicles programats amb coherència. (A Catalunya existeix un precedent d'extraordinària tradició, que valdria la pena d'imitar: els cicles de teatre per a nins i nines "Cavall Fort", en els quals va participar en diverses ocasions el grup mallorquí Cucorba). I quan dic amb coherència, vull dir: amb un alt nivell de qualitat artística i pedagògica, amb funcions regulars, amb publicitat suficient i bona promoció ... Però, sobretot, que el teatre per a nins sigui tractat com allò que és: teatre, simplement. Teatre normal.

Gabriel Janer Manila